

TORONYIRÁNY

XV. 43.

2021. október 24.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 30. vasárnap

Október 28. Szent Simon és Szent Júdás Tádé apostolok

Látni! – ez volt a jerikói vak egyetlen vágya. Kérését ahhoz intézte, aki azt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága.” Jézust, a világosságot akarta látni és követni a vak. Jézus meggyógyítja őt, de érdekes, nem a testi látást említi, mint gyógyulást, hanem a hitet: „Menj, a hited meggyógyított.”

Világos látásért és igaz felismerésekért kell könyörognünk. Jézus az igazi, isteni fényesség - így vallották már az első keresztény századok, amelyek Jézus születését a Nap születése ünnepének a helyébe tették.

Mit hoz nekünk ez a fény? Istent csak benne és általa ismerhetjük meg igazán: „Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú és akinek a Fiú kinyilatkoztatja” (Mt 11,27). „Aki engem lát, látja az Atyát is” – mondja másutt Jézus (Jn 14,9). Ugyanebben a fényben látjuk saját üdvösségünket is, érezzük a természetfeletti boldogságot és örömet. S ebben a fényben új látásmódot nyerünk. Nemcsak Istent mutatja meg ez a fény, hanem elrendezi dolgainkat is, kusza önmagunkat, és megvilágítja az igaz élet rendjét. A lelki vakoknak tehát Jézussal találkozni annyit jelent, mint újra látni és felfedezni a világot, önmagunkat és az embereket, mindent, ami bennünk és kívülünk létezik.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Jer 31,7-9** Isten hazavezeti a fogságban és száműzetésben élő népét, és különös gondja lesz a gondokkal és nehézséggel küzdőkre.
- Zsid 5,1-6** Jézus papsága örök és tökéletesen hatékony.
- Mk 10,46-52** Úton Jeruzsálem felé, Jerikó mellett Jézus meggyógyít egy vak embert, aki követőjévé válik.

Egy vak ember meggyógyítása

Míg a tanítványok elsőbbséget kérnek (10,35-40), egy vak koldus kitartóan könyörületért kiált, Jézus pedig meghallgatja. A Jézussal érkezők, esetleg éppen a tanítványok, akiket Jézus már felszólított, hogy engedjék hozzá a gyerekeket (vö. 10,13), most a beteget is inkább távol tartanák Jézustól. A részletgazdag elbeszélés a jeruzsálemi út egyik utolsó pillanatát rögzíti fényképszerűen, s ugyanakkor valószínűleg jelképesen is: Jézus és a vak koldus, Bartimeus találkozás a tanítvánnyá válás szimbóluma is.

Fülöp Cezáreájának vidéke (8,27), majd a Galileára és Júdea határára tett általános utalás után (9,30; 10,1) a Jeruzsálem előtti utolsó nagyobb településről, Jerikóról van szó. Jézus útja, amelyet fizikai értelemben a zsidó főváros felé folytatott, a végéhez közeledik. Ez az út azonban a tanítványok oktatásának alkalmát is volt, ahogy azt az elbeszélő többször kiemelte. Az elbeszélésben több változásnak is tanúi vagyunk, nem csak a vak gyógyul meg. A Jézussal érkezők előbb ugyan el akarják csitítani a vakot, de azután biztatni kezdik. A vak „Dávid fia” felkiáltása messiási címként is érthető, s mint ilyen, Péter hitvallásának (8,29) folytatása, bár ahhoz hasonlóan ez sem fejezi ki tökéletesen Jézus személyének és küldetésének titkát. Jézus kérdése („Mit tegyek veled?” – 51. vers) a Zebedeus-testvérekhez intézett szavait visszhangozza, ezért a vak koldusban mintegy az ő kérdésük, az ő vakságuk is „gyógyul”. Végül is erre utal, hogy az egész út-részletet, vagyis az evangéliumnak a Fülöp Cezáreája és a Jeruzsálemben érkezés közti középső részét két olyan elbeszélés fogja keretbe, amely egy-egy vak meggyógyításáról szól. Míg Betszaidában (8,22-26) Jézus két lépésben gyógyít meg egy vakot, különleges, szeretetteljes törődéssel, addig szavára Jerikóban Bartimeus azonnal látni kezd, és követi Jézust. Minden félreértésük, vonakodásuk és ellentétes vágyuk dacára talán mégis van remény a tanítványok számára, hogy feljutnak Jeruzsálemben, és egykor kiisszák majd a kelyhet, amelyet Jézustól, Istentől kapnak.

A Galileából a Jordán partján Jeruzsálem felé tartó utas utolsó jelentősebb állomása Jerikó, a pálmák városa, amely mintegy 30 km-re, egynapi járásra van Jézus célja előtt. Az út azonban ettől fogva kifejezetten meredek lesz, hiszen a rövid távolságon mintegy 1200 méter szintkülönbséget kell legyőzni. Márk elbeszélése is meredek szakaszhoz érkezett, amikor a tanítvá-

nyokat Jézus a szenvedésre akarta felkészíteni, de még inkább akkor, amikor nemsokára saját szenvedését átéli. Jézust mindenesetre tanítványai és nagy tömeg is kíséri – vajon ők tudják-e, hogy hová tartanak?

Az elbeszélő élénk képet rajzol az út szélén ülő vak koldusról. Nevét arámul és görög fordításban is megadja, személye esetleg ismert lehetett a keresztények között. Bartimeus, Timeus fia, mint annyi más koldus (proszaitész vö. Jn 9,8), a város kapujánál, azaz forgalmas helyen üldögél, az arra járók jóindulatában reménykedik. Úgy tűnik, hogy már hallott Jézusról, és most is hittel fogadja közeledésének hírére. A „názáreti Jézus” név utoljára az 1,24-ben tűnt fel, így mintegy vissza is utal Jézus eddigi, galileai és azóta végbevitt gyógyító és tanító tevékenységének jó hírére. Az elbeszélő abból indul ki, hogy a vak mindig hallja, ha valaki arra jár, s talán érdeklődik is, ki lehet az, s ebben az esetben is megbizonyosodott a „mozgás” okáról és középpontjáról. A vak kiáltozni kezd, mégpedig a „Dávid fia” címet használva. Először nem mondja ki kérését, inkább irgalmat kér (eleészon me) – ez is olyan kérés, amellyel a legyőzött, vagy legalábbis kiszolgáltatott, alávett helyzetben lévő fordul az Úrhoz. A szövegből nem derül ki, hogy kik akarják elcsendesíteni a vakot. Valószínű, hogy az elbeszélő nem is akarja ezt teljesen világossá tenni, így a barátságtalan gesztusban egyszerre sejtjük a tanítványok már ismert közönyét és távolságtartását (epitimaó – „részöl, ráripakodik”; vö. 10,13), ugyanakkor azoknak a félelmét, aki a „Dávid fia” megszólítást esetleg veszélyesnek, megtorolhatóknak tartották. A vak azonban nem tágít, sőt még hangosabban kiált.

A 49. vers arról tanúskodik, hogy Jézus végül meghallja az erősödő kiáltást, és odahívhatja magához a vakot. Az elbeszélő most sem mulasztja el, hogy az ott lévők közreműködését kiemelje. A vak reakciója, hogy eldobja a köntösét (50), pedig ezen ülhetett egész nap, ezen gyűjthette a neki dobott adományokat. Jézus ekkor kérdezi őt, mint korábban Zebedeus fiait (10,36). Az elbeszélő újra szó szerint közvetíti a párbeszédet, amelyben rövid, kifejező mondatokat olvasunk. A vak bizalommal Mesternek szólítja Jézust, mégpedig olyan kifejezéssel (rabbouni), amely csak itt és János evangéliumában, Mária Magdolna ajkán fordul elő (vö. Jn 20,16). A jelenet utolsó mondatában előbb Jézus válaszát olvassuk, amelyet a hüpage – „menj” szóval kezd. Ezzel utasította Pétert is a követésére (vö. 8,33). Nem elküldi a vakot, hanem az életben való továbblépésre készíti. A vak ajándéka pedig – amelyet Jézus pusztá szavára kap – maga a látás, de olyan látás, amely a fizikai egészségnél többet jelent: a hite megmentette, vagyis üdvösséget hozott neki. Bartimeus látóvá válása annak a teljes életnek a külső megnyilatkozása, amelyet immár Istennel és Jézussal közösségben él. Ezért nem is meglepő, hogy „követni” (akolouthein) kezdi Jézust, mint a tanítványok is.

Az értelmezők többsége kiemeli, hogy Bartimeus esete több szempontból is összefoglalja az „úton” történt csodákat és tanításokat, ezért ezeket a szempontokat – részben ismételve is – szeretnénk összegezni. A tanítványok visszatartanak Bartimeust, magának Jézusnak kell szólania, hogy engedjék hozzá őt, ahogy az a gyerekekkel történt (10,13-16). Bartimeus hitvallást tesz, ahogy annak idején Péter (8,29). Saját kezdeményezéssel, bátran fordul Jézushoz, ahogy a gazdag ember (10,17) vagy Zebedeus fiai (10,35). Jézus megkérdezi tőle, hogy mit tegyen vele, ahogy a Zebedeus-fiakkal is tette (10,36). Megdicséri hitét, amelyre a 9,14-29 történetében elbeszélte gyógyításnál volt szükség. A gyógyítás az üdvösség kérdését illeti, amelynek előzetes jele és tapasztalata Jézus követése, ahogy a gazdag ember esetében történt (10,17-22).

Martos Levente

Boldog család (14.)

Legyen még egy hely a szívedben!

A másság és a közelség a családban, a szilárd könyörületesség

Normális, hogy egy családban jelen legyen a másság, azonban úgy vélem, hogy nem kevésbé fontos a közelség élménye sem. Hogy a másokkal való kapcsolat utat nyisson az érzelmeknek fontos, hogy a „te” bámulattal, hálával, elfogadással és megosztással teli legyen. És nem tudom, hogy ez a csoda valóban megtörténik-e, főleg, ha a család úgy tekint magára és úgy él, mint pusztán egyének összessége. De ott is, ahol sikerül ebbe a helyzetbe kerülni, hamar észre vesszük, hogy ez nem elegendő ahhoz, hogy konkrét könyörületet gesztusok főszereplőivé váljunk: egy igen nehéz minőségi ugrást kell tenni, melyet nem valósíthatunk meg, ha nem vagyunk készek teljes mértékben végigjátszani ezt a játékot és kockáztatni „ha” és „de” nélkül, ha hagyjuk magunkat legyőzni a hiábavalóság érzete által. Őszinték vagyunk: olyan dolgokról van szó, melyeket általában csak nagy nehezen tudunk beilleszteni a családi életet ösztönző értékeink közé. Mindig leselkedik ránk a veszély, hogy a saját kis világunkba zárkózunk, hogy kétségbeesünk a mindennapos szükségletektől, hogy olyan érzelmi és tapasztalati befektetéseket teszünk, melyektől többé-kevésbé azonnali megtérülést várhatunk.

Az olcsón elérhető, nyugtató támpontok és bizonyosságok keresése meggátol minket, hogy csatlakozzunk egy olyan jótékonyasághoz, mely valamilyen módon mindig kockázatos, mivel nem fogadja el az óvatosság és a józan ész határait, rákényszerít minket személyes hajlandóságunk és korlátaink feszegetésére, és sürgetően arra szorít bennünket, hogy másokban és ne csak magunkban bízunk. A felebarátunk iránti könyörületesség energiát igényel, s ez nemcsak fárasztó, hanem sokszor viselkedésünk tényleges megváltoztatását jelenti, amit a saját családi identitásunkra nézve fenyegetőnek érezhetünk. Másfelől, míg néhány évvel ezelőtt gyermekeink válságba kergettek minket azzal, hogy kifogásolták tehetetlenségünket, addig ma a fiatalok sem tűnnek képesnek arra, hogy változásra ösztönözzenek bennünket. Ebben a pillanatban kevés az a gyerek, aki igazán kész a szolidaritásra kortársaival, és az egész társadalommal ellentétes irányba haladni. Be kell vallanunk, hogy a család egyedül talán nem rendelkezik többé a szükséges erőforrásokkal, hogy irgalmasságra neveljen. És főként, ennek az értéknek a hiánya felbomlaszthat olyan családokat is, melyek első látásra szilárdnak és összetartónak tűnnek.

De ha mindez igaz, akkor még inkább indokolt, hogy beindítsunk egy újrafelfedezéssel, a felebarát szolgálatának és a ráfordított figyelem növekedésével jellemezhető folyamatot, miközben kezdetektől fogva számolnunk kell azzal, hogy nem elegendők az alkalmi gesztusok. Biztos, hogy az irgalmasság cselekedeteit csak kis lépésekben lehet megvalósítani (mert még a legkisebb élménynek is jelentős a súlya ahhoz az önzéshez képest, mely a családi életben fészket rakott), de alapvető az, hogy nagyban tudjunk gondolkodni, pont mikor a mindennapiság finom pókhálójában tevékenykedünk. Szerintem otthon az számít, hogy próbáljunk folyamatosan írni és frissíteni türelemmel és okossággal olyan szolidaritási szabályokat, melyek minden generáció számára, minden emberi és társadalmi helyzetben kifejezők. Ez erőfeszítést kíván annak érdekében, hogy megtaláljuk a legmegfelelőbb nyelvezetet (nemcsak verbális, hanem nem verbális szinten is) arra, hogy

megértessük másokkal, készek vagyunk szeretni, hajlandóságunk minden korlátjával együtt is, és főként feltétel nélkül. Ezen az úton fontos, hogy együtt készüljünk fel és bátorítsuk egymást, semmilyen kudarc ne térítsen el minket attól az akarattól, hogy mindenáron jót tegyünk. A tapasztalat azt mondatja velem, hogy nem szükségképpen nagy dolgokat valósítunk meg és előfordulhat az is, hogy az irgalmasság egyenlege mínuszban marad. Van viszont egy igen fontos haszna a mi egyre növekvő humanizálódásunknak, ami segít bennünket abban, hogy a családi életet intimitással, kölcsönös tisztelettel, megosztással és harmóniával gazdagítsuk.

A tisztelet, mint alázatos erény

A kisgyermek alkalmanként feltűnő módon kimutatja a tiszteletét. Hogyan neveljük a kölcsönös tiszteletre és a dolgok tiszteletére?

A papa, a mama és a kisgyerek bementek a fagyizóba. A kicsi egyetlen pillantásával fel tudta volna falni az egész fagyihégyet és vidáman tapsikolt. A mama és a papa két gombóc különböző ízű és színű fagyit kért. A gyermek nagyra nyitott szemekkel várt. A mama gyengéden így fordult hozzá: „Túl sok volna neked, kincsem. Egy kicsit megkóstolhatod majd a mamáét és aztán a papáét.” Amikor a papa lehajolt hozzá és nyújtotta neki a tölcsért, a kicsi elfintorodott és a fejét rázva jelezte, hogy nem kér. A szülők úgy vélték, hogy csak szeszélyes és máris újra az utcán voltak. A kisfiú haragjában lemaradt szüleitől, felmarkolt egy csomó kavicsot és szülei lábához hajította. Az egésznek a vége egy tarkón legyintés lett. A mama és a papa azt gondolták, hogy a fiuk kicsit bolond. Valójában a gyermek csak egy gombóc fagyit szeretett volna, ahogyan a mama és a papa. Szerette volna, ha személyként tisztelik és nem függelékként kezelik.

Ez csak egy a sok mindennapos példából, melyek a tisztelet problémája körül forognak. Nem kötelező szeretnünk egymást, de tisztelni igen. Az etika első rögződését pont ez az egyszerű és alázatos erény jelenti.

Az első lépés természetesen az, hogy tekintettel vagyunk a gyermekekre. A demokratikus életmód a kölcsönös megbecsülésen alapul. Abban a kapcsolatban, ahol ez egyoldalú, nem beszélhetünk egyenlőségről, ezért aztán biztosnak kell lennünk abban, hogy ki tudjuk mutatni gyermekünk és az ő jogai iránti tiszteletet. Ez megkívánja azt az érzéket, hogy a túl kicsi és a túl nagy elvárás között megtaláljuk a középutat.

A gyermek megbecsülése azt jelenti, hogy emberi lénynek tekintjük, aki ugyanazokkal a jogokkal rendelkezik a döntései meghozatalában. Persze ezek a „jogok” nem azt jelentik, hogy a gyerekeknek azt kell csinálniuk, amit a felnőtteknek, mivel mindenkinek van egy külön szerepe a családban és mindenkinek joga van ahhoz, hogy őt tiszteljék ebben a szerepében.

Másodszor fontos, hogy meggyőzzük gyermekeinket arról, hogy becsüljük meg a rendet. Ha egyszer már sikerült emlékezetükbe vésní a szülők iránti tiszteletet és ezt viszonztuk nekik, sokkal könnyebb lesz elérni, hogy a kisgyerek megtanulja megbecsülni a rendet és betartani a szabályokat. A gyermek soha nem tanul rendet, ha megvédjük a következményektől. Csupán szavakból nem fogja tudni, hogyan tartsa egyensúlyban a biciklit, ezt tapasztalás során sajátítja el, s ha igaz, hogy két pótkerékkel segítjük, akkor az is igaz, hogy magától tanul meg egyensúlyozni.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero - Marianna Pacucci

Vasárnapi jegyzet

Aki közvetített

„A szenthegy magányosan áll, mint egy adoráló remete a dunántúli ég alatt.” Radó Polkár, a tudós ír egy egykori „szálláshelyéről”, a keresztény magyarság őrállomásáról, Pannonhalmáról. Ezzel a mondattal lépett be először a főmonostor kapuján az ötvenes évek közepén az egyszerű falusi diák, aki akkoriban vált a Szent Király városa gimnazista „polgárává” a ferences atyáknál. Az elszálló évtizedek visszahozták a várost és vele az emlékeket, s köztük a legszemélyesebb gondolati élményt, amely a Szent-hegy egykori „puer scholasticus”-ához – az iskolás Mórhoz kötötték. A nevének később a tihanyi alapítólevélén olvasta, s hosszan töprengett: az akkor már pécsi püspök miért tartotta fontosnak, hogy ezt a levelet aláírja. A szekunder ember öntudatával a magyar nyelvemléket tartotta elsősorban „indoklásnak”, vagyis büszkén látta, hogy az a bencés írta alá, aki ezzel az első összefüggő magyar mondatot „hitelesítette”, amely a sokféle száraz adat között a legkivételesebb információ. Aztán a hálás fiú gesztusa is eszébe juthatott – olvasmányai nyomán –, a főpapé, aki az öt templom városában sem felejtette el rendjét, társait, és ott parázslott lelkében a nosztalgia, hiszen élesen emlékezhetett a Szent Király fiának: Imrének megítélő, szinte liturgikus hét csókjára, amely kivételesnek járt a kor értelmezésében, és István úrra is, aki a templom szent csöndjében megszólította, de nem ő válaszolt, mert a Regulához ragaszkodva az sem érdekelt, hogy a király kedvéért másoknak feloldották a hallgatás szabályát. Iponáló következetesség, amelyet manapság stupiditásnak bélyegeznek. Más idők, más szemlélet, de mór keménysége mégiscsak a múlté: fegyelme több iskolás példánál, amit rendszeresen elfelejtene. Maga a személyesség, szokások, diszciplínák körében, s végül az ember ma sem több az istenképiségnél...

István azt a makacs fiút – szerzetesjelöltet ismerte meg és ismerte fel. 1036-ot írtak, amikor már apáti szolgálatot teljesítő Mór püspökké nevezte ki. Tizenegy esztendő múltán András király lépett a trónra, akinek apját István megvakította. Száműzetésből jött meg a testvéreivel, a pogány magyarok meg Vata serege – akik Gellértet letaszították a hegyről – mellé álltak, és mellé állt Mór is. Jelen volt a koronázáson. Nehéz összekötni a szálakat, ha következetesek vagyunk, de politikai játékok szabályai, meg a felsőbb regula erősen különböznek egymástól, és ilyenkor lép be a közvetítő, akit egyedül az etika vezérel, s talán éppen azért, mert nagyon is tisztában van a valósággal: Mór bizonyára számtalanszor elmondta Andrásnak, hogy fel ne hagyjon az istváni gondolattal, szellemében legyen folytatója, hiszen az első király karizmájáról akkor már mindenki tudott.

Tihany közelében van a Vászoly-család szálláshelye, s a megvakított apa fia Tihanyban monostort alapított. Amikor András személyesen megy a Balaton fölé hajló hegyre, kíséretében ott van a lázadó Koppány ivadéka, a bíró Koppány. Így válik az új apátság a megbékélés magyar jelképévé, a régi-új lehetőségek csöndes, szívós erejévé.

Talán Mór szelleméből is következik, hogy ez az apátság ismét megkapta spirituális rangját, és őrhelyek állnak ismét a hajdani Pannóniában.

A római Aventinuszról a pannóniai Szent Márton hegyére érkező Anasztáz, (aki apátként érkezett, majd Esztergomban elfoglalta az érseki széket) Mór, a gyermek még láthatta, iskolájának tudományát, amely elsősorban a Szentírásra és az egyházatyák műveire épített magába szívhatta.

Cluny reform-szigorúsága ellenezte a nagy római klasszikusok olvasását, édes méregnek nevezte, miként a himnuszok kezdetén az őrt állók figyelmeztetése, ha az éneket vallási versek túllépve a mértékhatáron más tanbéli mérget hintettek. Odo apátról jegyezték fel, hogy Vergílius szeretetében, amikor a művei után nyúlt, míves vázát látott, amelyből kígyók csúsztak elő. Hatásos pedagógiának bizonyult a legenda – másnak is, ha a megtévesztés kétségével viaskodott, s jobbára a külsőt nézte. Nem mintha a római poéta vázája valóban kígyókat nevelne, értékét azóta is csodálják a századok, de az akkori idők lelkeségi megújításában – kétségtelenül – másféle irodalomnak kellett elsőbbséget adni. Mór elmélyültsége a későbbi Szent Bernátra emlékeztet: benne is az észterna, filozófia, poétikai gyönyörködés helyett a hit misztériuma vette át birodalmát.

A belső fegyelem sok áldozatot kíván, s ez olykor mintha ellene mondana a logikus értékrendnek.

Mór és annyiak nyomán tudjuk: nem így van.

† Tóth Sándor

hírek információk

„Fuss és segíts!” elnevezéssel első alkalommal rendezett jótékonyági futóversenyt Békéscsabán október 16-án a Gál Ferenc Egyetem a Békés Megyei Kormányhivatallal együttműködésben. A szervezők a nevezési díjából és a felajánlott adományokból befolyt mintegy egymillió forinttal a Békés Megyei Központi Kórház Dr. Réthy Pál Alapítványát támogatták. A futóversenyen 472-en indultak. A támogatásról szóló okiratot október 20-án Kozma Gábor rektor és Takács Árpád kormány megbízott adta át Becsei László főigazgatónak és Szombati Márta kuratóriumi elnöknek.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége egyik kiemelt feladatának tekinti, hogy az egyházmegyében szolgáló lelképásztorokat világi munkatársak képzésével támogassa. Október 16-án, a Katolikus Házban a plébániák ajánlásával 18 világi hívő kapott képzést arra, hogy a szentmisében segítse az áldoztatást, illetve a betegekhez vigye el az Oltáriszentséget. A nap során a résztvevők elméleti és gyakorlati útmutatást is kaptak mindezzel kapcsolatban.

Az ópusztaszeri Magyarok Nagyasszonya Plébánia közössége ma ünnepli búcsúját. A 11 órakor kezdődő ünnepi szentmisét Antal Imre plébános celebrálja a Magyarok Nagyasszonya templomban.

Vadász családi napra várja az érdeklődőket az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark a mai napon 10.00 órától 18 óráig. A rendezvény programjában agarász-, solymár- és münnyulas vadászati bemutató, vadétel főzőverseny, lovagoltatás, íjászat, a kicsiknek mesekert, lovaskocsi-kázás, honfoglalás-kori vadász- és hadieszköz bemutató szerepel. Részletes műsor az opusztaszer.hu világháló oldalán található.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökségének Szent Dömötör Kórházlelkészi Szolgálat munkatársainak szervezésében az egészségügyi dolgozókért felajánlott szentmisére várják az érintetteket október 24-én, a Dómba. A 10 órakor kezdődő ünnepi szentmisén köszönetet szeretnének mondani az orvosok, nővérek, mentők, valamint a szakellátásban dolgozó áldozatos munkájáért, továbbá áldást és erőt kérni a pandémiai idején nyújtott szolgálatuk folytatásához.

A Belvárosi Plébánia közössége ma a 18 órakor kezdődő szentmisében ünnepli a Székesegyház felszentelésének évfordulóját. Az ünnepi szentmisét a Szeged-Csanádi Egyházmegye káptalanjának (kanonoki testületének) tagjai celebrálják.

A test méltósága című előadással folytatódik a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynöksége által már hosszabb ideje szervezett rendezvénysorozat, a CsaládEgyetem. Az október 26-án, kedden 18 órakor kezdődő szemináriumon Mustó Péter jezsuita szerzetessel Szásziné Fehérvári Anikó családterapeuta beszélget a Katolikus Házban. A járványügyi helyzet miatt az előadásra korlátozott létszámban tudják csak fogadni az érdeklődőket, ezért előzetes regisztráció szükséges a csaladegyetem.hu oldalon.

A Belvárosi Plébánia munkatársai Baba-Mama klubba várják a kisgyermekes anyukákat keddenként 10 órától a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.).

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Az **Élek, érzek, szeretek** című kiállítás alkotójával találkozhatnak az érdeklődők a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A 27 éves, fejpálcával festő fiatalember tárlata augusztus 12-én nyílt meg az intézményben, ahol azóta már több százan látták festményeit. Pauli Feco oxigénhiánnyal született, csak a fejét tudja mozgatni, beszédközpontja sérült, kerekesszékehez rögzített táblával, írásban kommunikál. Gyerekkorától kezdve fest, fejére rögzített festőpálcával alkot és képeinek eladásából tartja fenn magát. Mindeközben éli a fiatalok mindennapi életét: koncertekre jár, táborokon vesz részt. Mottója: „Egyedi vagyok, de mégis olyan, mint bárki más: Élek. Érzek. Szeretek.” Találkozási időpontok - melyekre regisztrálni kell a domlatogatokozpont@gmail.com e-mail címen-, október 27., szerda és október 29., péntek 11 és 13 óra között. Szeretettel várják az érdeklődőket a szervezők.

Böjte Csaba ferences szerzetes tart előadást október 29-én, pénteken 19 órakor a SZTE Tanulmányi és Információs Központban a Keresztpont Esték keretében. A Kárpát-medencében széles körben ismert és nagyra becsült lelkivezető a koronavírus járvány, valamint a világban tapasztalható megannyi kihívás kapcsán megszületett félelmekre válaszolva fogalmazza meg üzenetét. Jegyek, melynek megvásárlásával a Dévai Szent Ferenc Alapítvány munkáját támogatják a szervezők, a Keresztpont Facebook oldalán található eseményen keresztül elővételben, vagy a helyszínen, személyesen vásárolhatók meg.

Második alkalommal rendezik a Fekete Párduc Kupa nyílt teniszversenyt a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Gellért Fórumában (Dorozsmai út 2-4.). A játékosok október 30-án, szombaton 9 órától két salakos tenispályán mérhetik össze tudásukat. A rendezvényre egyéni, amatőr és profi teniszezők jelentkezését várják. Jelentkezni az info@szgf.hu weboldalon, valamint a helyszínen lehet; a 3.000 forintos nevezési díj az ebédet is tartalmazza. A felnőttek küzdelmei alatt a gyermekek birtokukba vehetik a játszóteret, a családtagok pedig ingyenesen használhatják a kültéri kondicionáló parkot.

Nem lehet csoda nélkül élni (Márai Sándor) címmel betlehemkészítő pályázatot hirdet családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők számára a Szegedi Dóm Látogatóközpont. A jelentkezéseket amatőr és profi kategóriában várják. Az alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. A betlehemeket személyesen vagy postai úton november 14-én, 17 óráig várják az intézménybe (Dóm tér 16.). A beküldött alkotások november 20-tól 2022. január 30-ig láthatók majd a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítóterében. A pályázat pontos részleteiről a 06-20-385-5061-es telefonszámon kaphatnak felvilágosítást az érdeklődők.

Megkezdődött a bérletek értékesítése a Dóm Művészeti Szalon 2021/2022-es évadjára. A műsorban többek között Bagdy Emőke és Simon András rendhagyó irodalmi estje, Borovics Tamás és Poroszlai Kristóf színművészek önálló irodalmi előadása, valamint Benkő Péter kétszeres Jászai Mari-díjas színművész estje szerepel. Az előadások kezdési időpontja 17 és 19 óra. A helyre szóló bérletek megvásárolhatók a Szegedi Dóm Látogatóközpont ArtShopjában, melyek ára 22.000 Ft.

Különleges díszkivilágítással hívja fel a figyelmet a nők körében egyik leggyakoribb halálos betegség, a mellrák elleni harcra a Szeged-Csanádi Egyházmegye Szent Gellért Fóruma. Az emlőrák elleni küzdelem hónapjában jellegzetes, rózsaszín kivilágításban látható a stadion, ezzel is figyelmeztetve a megelőzés, a korai felismerés és a rendszeres szűrővizsgálatok fontosságára.